

**1897-09-27**

**AFSENDER**

Johan Borup

**MODTAGER**

Joakim Skovgaard

**FAKTA**

Dokumenttype:  
Brev

Afsendersted:  
København

Arkivplacering:  
Mappe 112 nr. 9

**DOKUMENTINDHOLD**

Afventer transskription.

**TRANSSKRIFTION**

Afventer transskription.

J. Borup,  
Kursusforstander.  
NY ROSENBOG 9.  
VESTRE BOULEVARD.  
V.

27. 9. 97

SKOVGAARD-MUSEET  
Mappe 112 Nr. 9

Kære gamle Jakobine. Du  
skal da sandelig have tak for  
den bilmus du sendte mig og for  
det gode håndtryk, som jeg tydeligt  
forstod. Du hører til dem, hvis  
ansigt dukker op for mig i  
sorg og glede - du forstår nok, hvad  
der ligger i det. Men det er  
dem, man holder virkelig af og  
føler sig fast forbunden med  
i alle dele. Ja, du har ret, vi  
er komne ind i den travle  
tid, og underligt er det at mærke,  
hvor man en tid har været  
draget sig travlhed, hvordan  
den end et nærmere sig til en  
som brændende vande, indestil  
der ender med at lukke en inde.  
Jeg tænker så ofte tilbage på mine  
vandringer fra og til arbejdet,  
hvor forskelligt alt er fra vor  
ungdomstid, hvor ungdomsbæn-  
de forskelligt alt er, dengang var

vore hjertes som huse und ølen  
døne, hvorpå fortroligheden stod  
mede ud og ind, men nu har vi  
lukketh os inde og drojet ud igen  
om for at føre til at samle os  
selv og udføre en bordskål af det,  
der fløj og drev gennem vore be-  
gæstrende, men forresten arbejds-  
løse hjerner, da vi var unge. Dette  
er kun i sin orden, og det er kun  
glædeligt, at arbejdsdansen er op-  
runden. Men derfor glemmer vi  
dog ikke den lysegrønne tid,  
som ligger bagud, hvor alt det  
begyndte at røre sig, som vi  
skal tage form, den henlige  
begyndelsesnes tid, som trods al  
fantasteriet og uirksomheden,  
dog har en forårsluftens og  
en sol over sig, som ingen senere  
tid har mere til. I den tid  
mødtes vi, Joakim, da du rid-  
mende kom ind i mig i Rue  
de Seine, og ud fra den tid  
forstår vi hinanden, selv om  
vi sjældent ses, og trivler heller  
slet ikke på, at om vi blev  
gamle pensionister og fik hvede  
stunder, så vilde vi tale sammen  
lige så frit som da vi spadserede  
sammen i Luxembourg haven.



Jeg har oft. villet skrive til dig  
håber du skrev til mig ved min  
moders bortgang - som var en si-  
stevens sorg; jeg kan om minde  
blot sige dig, at jeg i de sidste  
10 år kun havde bestaaet mere  
nære, men jeg som yngre altid  
drog mine egne vej, og at jeg der-  
for savner hende inderlig og stadig.  
Hun var den sidste, fra mit gamle  
gudeg. hjem p. Vesterbro 5; men  
en hel ejendommelig og stærk  
slegt bord, og det kan du tro, jeg  
kan føle.

Jeg vilde ellers sagt, at om  
ikke andet var kommet til, har  
de jeg kunne aldrig overkom-  
met at nedskrive det brev, jeg  
gik med i tankerne; men jeg  
har netop i den sidste tid op-  
levet ting, min aller nærmeste  
vennekreds, som har gået mig  
nær til hjerte. Fordi det har  
sprengt den forestilling hos  
mig, at et ungdomsvennskab  
bygget p. jeg synes, alle gader  
forudsætninger, dog ikke er i  
stand til, eller rettere rimeligt  
ikke vil være i stand til at udkol-  
de de brydninger, som livet uun-  
dligt kan udestøve fra noget  
forhold, selv det inderligste, men  
som jeg aldrig havde drømt om  
kunne itale de skinneste mig.

komskænd. Dette lsb gæmmer  
mit hoved en til morgen, men  
jensad og ordene særskilt og  
skrev forrestens breve. Og mine  
tanker falder da naturligt på  
dig, og jeg glæder mig ved din  
trofasthed. Gid vi altid vil kunne  
se sig det til hinanden.

Glæde fra Agnete fra os  
begge

Din gamle ven

Johann Börs